

РЕШЕНИЕ

№ 1856

гр. София, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 22.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7543** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 2в, ал. 1, т. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба № 56089/13.06.2023 г., подадена до СГС, уточнена с молба от 07.11.2023 г. по описан на АССГ /л.15/ от „АПРИКОМ“ ООД, ЕИК[ЕИК], чрез адвокат С. Г. от САК, с посочено правно основание чл.2в ал.1 т.1 ЗОДОВ, срещу Национална агенция за приходите и Върховен административен съд на Република България, с която се претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 45 979.00 лева, претърпени от събирането на ДДС, начислен с ревизионен акт № Р-22002219001756-091-001/22.11.2019г., издаден в противоречие с общностното право и практиката на СЕС, изменен с решение №2564/15.04.2022г. по адм. дело №2995/2020г. на АССГ, 51-ви състав, потвърдено с решение №3538/04.04.2023г. по адм. дело №7514/2022г. на ВАС, 8-мо отделение, ведно със законната лихва върху главницата за времето от подаване на исковата молба /13.06.2023 до СГС/ до окончателното изплащане на сумата.

С определение № 7307 от 14.06.2023 г. СГС, ГО I – 27 състав, в закрито съдебно заседание, е прекратил производството по гр. дело № 6847/2023 г. по описа на СГС, ГО, I, 27 състав и е изпратил същото на АССГ по подсъдност, на основание чл. 118, ал. 2 от ГПК.

С исковата молба е направено и особено искане за допускане на обезпечение на предявения иск, чрез налагане на обезпечителна мярка „спиране на изпълнението“ по

образуваното изпълнително дело (с непосочен номер) без съдът да изисква гаранция, по което съдът се е произнесъл с определение № 6756 от 07.08.2023 г. по описа на АССГ, II-ро отделени, 38-ми състав /л.7/.

В исковата молба се сочи, че с решение №2564/15.04.2022г. по адм. дело №2995/2020г. на АССГ, 51-ви състав, потвърдено с решение №3538/04.04.2023г. по адм. дело №7514/2022г. на ВАС, е била оставена без уважение жалбата на ищеца срещу РА № Р-22002219001756-091-001/22.11.2019 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП – С., за отмяна на задължения по ЗДДС в размер на 45 979.00 лева. Твърди се, че първоначално дружеството си е възстановило посочената сума като ДДС, но с ревизионния акт правото на възстановяване на ДДС било отменено, поради което възникнало задължение за „Априком“ ООД да възстанови сумата на НАП. Счита, че настъпилите за дружеството неблагоприятни последици са в резултат на неправилните констатации на НАП, възприети от АССГ и ВАС по отношение на реалността на фактурите, издадени от: „ОЕМ“ ЕООД, по които се отказва данъчен кредит в размер на 17 475.00 лева; „Борпринт“ ЕООД, за непризнат данъчен кредит в размер на 25 680.00 лв. и от „Депринт 2000“ ЕООД за непризнат данъчен кредит в размер на 2824.00 лв. Във връзка с изложените обстоятелства ищецът счита, че е нарушено правото на Европейския съюз и по конкретно чл.63, чл.167, чл.168 и чл.178 от Директива 2006/112/ЕО. Въз основа на горното, ищецът счита, че е налице основание за ангажиране на отговорността на държавата съгласно чл.4т§3 от ДФЕС, като отговорността на НАП и ВАС е солидарна по аргумент от чл.53 ЗЗД.

В хода на устните състезания по делото, ищецът, представляван от адв. Г., моли съда да уважи предявения иск. Счита, че е налице същественото нарушение на правото на ЕС, което се подкрепя от събрания доказателствен материал в хода на ревизионното производство. По отношение на дружеството контрагент „ОЕМ“ ЕООД, сочи, че в мотивите към РА, а след това и в мотивите на последващите инстанции е посочено, че не са представени изискуемите документи, с отбелязване, че това е така тъй като управителят е починал. Счита, че посоченото обстоятелство представлява факт, върху който никой няма контрол, от което не следва „Априком“ ООД да търпи всички негативи, които са посочени в решението на ВАС. Соци, че независимо от горното, ищецът се е постарал да набави всякаква информация и писмена документация, която му е известна и налична, за да подпомогне ревизионното производство. По отношение на другите контрагенти на „Априком“ ООД счита, че съдържащите се данни в ревизионната преписка, видно от които след съответните данъчни периоди, доставките били прехвърлени на малоимотни граждани, съставляват факти, върху които ищецът няма никакъв контрол. Твърди, че е налице редовна счетоводна операция от страна на „Априком“ ООД към неговите контрагенти, налице е валидно преминаване на имуществени блага, пари, фактурирани стойности, които ефективно са излезли от банковата сметка на „Априком“ ООД, поради което води до недоумението защо по този начин се постъпва спрямо това дружество. Обръща внимание, че дружеството активно работи от 1990 г., не е с просрочени задължения и активно участва в търговския оборот вече 30 години. В заключение счита, че предоставеното от ищеца обезпечение в хода на ревизионното производство говори за добросъвестността и желанието за съдействие на държавните органи и органи по приходите, което не е взето предвид. Претендира разноси по списък.

Ответникът – Национална агенция за приходите, чрез процесуалния си представител юрк. Н., моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли исковата молба като

изцяло неоснователна и недоказана. Счита, че ищецът не е установил материалноправните предпоставки, с които да се установява съществено нарушение на общото право или на правото на ЕС, като в случая по спорните фактури особен аргумент за отказ на правото на данъчен кредит е именно, че доставките не са осъществени. Счита горния извод на административния орган за правилно потвърден от ВАС при разглеждане законосъобразността на РА, като са съобразени изцяло цитираните в писмения отговор разпоредби на Директива 2006/112/ЕО, които са транспонирани в българското законодателство в разпоредбите на ЗДДС. На следващо място счита събраните в настоящото съдебно производство доказателства относно извършените плащания по РА за неотнормими към производството по чл. 2 от ЗОДОВ, тъй като същите касаят изпълнение по влязъл в сила РА. Счита, че от страна на административния орган не е допуснато съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 4, § 3 ДЕС, във вр. чл. 2 ЗОДОВ, тъй като в хода на ревизията органът по приходите е събрал всички необходими доказателства, като активното съдействие от страна на ревизираното дружество не може да бъде предпоставка, която да се тълкува в смисъл, че същото няма и дължими задължения по смисъла на ЗДДС. Моли да бъдат съобразени изложените в писмения отговор възражения за всяко едно конкретно дружество. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът – Върховен административен съд не изпраща процесуален представил. Изразява становище по съществуващото на спора в представения по делото отговор /л.40/, в който се сочи, че не е налице извършено явно и съществено нарушение на правото на ЕС от страна на ВАС, което да обосновава отговорността на държавата за причинени на ищеца вреди, поради което предявеният иск следва да бъде отхвърлен. Претендира разноски по списък.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата молба и моли съда да отхвърли същата.

Административен съд София град, I отделение, 21-ви състав, като взе предвид изложените от страните доводи и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, че въз основа на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22002219001756-020-001 от 22.03.2019 г., издадена от Г. И. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., изменена със Заповед за изменение на ЗВР (ЗИЗВР) №Р-22002219001756-020-002 от 26.06.2019 г., на „АПРИКОМ“ ООД, ЕИК[ЕИК], е възложено извършването на повторна ревизия за определяне на задължения за данък върху добавената стойност за отделните данъчни периоди: м. 06.2013 г., м. 11.2013 г., м. 12.2013 г., м. 04.2014 г., м. 06.2014 г., м. 12.2014 г., м. 05.2015 г., м. 08.2015 г., м. 09.2015 г., м. 10.2015 г., м. 11.2015 г., м. 01.2016 г., м. 02.2016 г., м. 04.2016 г., м. 06.2016 г., м. 07.2016 г., м. 08.2016 г., м. 09.2016 г., м. 12.2016 г., м. 01.2017 г., м. 04.2017 г., м. 05.2017 г., м. 07.2017 г. и м. 08.2017 г. ЗВР е връчена по електронен път на 26.03.2019 г.

От приложеното адм. дело № 2995/2020 г. по описа на АССГ, 51-ви състав се установява, че:

Ревизията е приключила с РА №Р-22002219001756-091-001/22.11.2019 г., издаден от Г. И. М. - орган, възложил ревизията, и А. А. Н., определена за ръководител на ревизията, а който на дружеството е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 93 336,64 лв. по фактури, издадени от „БОРПРИНТ“ ЕООД, „ВАРМ

2000“ ЕООД, „ВЕНТЕКС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, „ОЕМ“ ЕООД, „ДЕПРИНТ 2000“ ЕООД и „РАМБРИКС“ ЕООД и са начислени лихви за забава в размер на 39 953,09 лв.

Установените обстоятелства за корекция на правото на приспадане на данъчен кредит за доставки по отношение на дружествата „ОЕМ“ ЕООД, „БОРПРИНТ“ ЕООД и „ДЕПРИНТ 2000“ ЕООД, по които дружеството е получател, са както следва:

1. През данъчен период м. 06.2013 г. ревизираното дружество е упражнило право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 17 475 лв., като е включило в дневниците си за покупки и в СД по ЗДДС 10 фактури, издадени от „ОЕМ“ ООД. Предмет на доставките са: пробиване на отвори в бетонни плочи, инсталиране на отводнителни помпи, изработване на улуци и водосточни тръби, измазване на подземен гараж, изработване на предпазен парапет на покривна тераса, монтаж на ВиК и ел. инсталация, изграждане на отводнителни шахти.

Установено е, че управителят на дружеството е починал на 30.05.2015 г. Констатирано е, че в дневниците за продажби на „ОЕМ“ ЕООД не е отразена нито една фактура с получател „АПРИКОМ“ ООД. Дружеството е с повторно прекратена регистрация по ЗДДС, считано от 10.10.2013 г., и не е подало декларация по чл. 92 от Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) за 2013 г. Декларирало има назначени на трудови договори секретар, фотограф, книговец и общ работник. Установено е, че в дневниците за покупки на „ОЕМ“ ЕООД са отразени получени доставки на стоки и услуги от рисков доставчици.

Във връзка с декларираните доставки от „ОЕМ“ ЕООД ревизираното дружество е представило договор от 08.04.2013 г., с който на „ОЕМ“ ЕООД е възложено да извърши описаните във фактурите видове СМР, като към всяка от тях е приложен Акт обр. 19. Представени са касови бонове за плащане в брой само към малка част от фактурите.

Ревизиращите органи са приели, че доставчикът не е нито кадрово, нито технически обезпечен да извърши доставките, а освен това не ги е и декларирал.

2. През данъчни периоди м. 11.2013 г., м. 12.2013 г., м. 04.2014 г., м. 06.2014 г., м. 12.2014 г., м. 05.2015 г., м. 08.2015 г., м. 09.2015 г. и 11.2015 г. ревизираното дружество е упражнило право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 25 680 лв., като е включило в дневниците си за покупки 19 фактури, издадени от „БОРПРИНТ“ ЕООД. Предмет на доставките са: платен наем, предпечатна подготовка и печат на брошури, изработка на рекламни материали, монтаж на осветителни тела, диагностика на офсетова машина (подмяна на валове), комисионни и посреднически услуги при продажба на имоти и привличане на клиенти, консултантски услуги, изработка, доставка и монтаж на вита метална стълба, ремонт полиграфска техника, изработка на ученически книжки и корици, сервиз на компютри и печатарско оборудване, отпечатване и книговежане на наръчник на МВР.

В отговор на връчено по електронен път ИПДПОЗЛ, с писмо вх. №05-53-06-378/12.07.2019 г. е заявено, че „БОРПРИНТ“ ЕООД не е издавало фактури на „АПРИКОМ“ ООД. Други документи не са представени.

В предходната ревизия са представени копия на процесните фактури с приложени към тях банкови извлечения, сключени с ревизираното дружество в качеството на възложител договори за изработка на вита метална стълба, изработка на рекламни материали, посредничество при покупка на недвижим имот, тест на осветителни тела и електрозахранване на сграда, диагностика и предписания за подмяна на части и

ремонт на печатарски машини, подписани приемо-предавателни протоколи и актове обр. 19, свидетелство за регистрация на ЕКАФП, счетоводни справки. Писмено е обяснено, че „БОРПРИНТ“ ЕООД извършва издателска и полиграфическа дейност, за което е кадрово и технически обезпечено. За извършване на дейността си е назначило на трудови договори трима квалифицирани служители. Декларирало е, че разполага с печатарска листовка машина, книговезки нож, копирна машина и принтери. Представило е и договор за наем на производствени помещения с наемодател „АПРИКОМ“ ООД. Посочен е обекта, от който извършва дейността си, а именно: [населено място],[жк], ул. 545.

При проверка в информационната система на НАП е установено, че процесните фактури са отразени от „БОРПРИНТ“ ЕООД в дневниците за продажби за съответните данъчни периоди с получател „АПРИКОМ“ ООД. Дружеството е с прекратена регистрация по ЗДДС, считано от 25.03.2016 г. Декларирало е сключени трудови договори само с три лица на длъжности книговезец, специалист предпечатна подготовка и фотограф. При анализ на декларираните покупки са установени такива от дружества с рисков профил. На доставчика е извършена ревизия по ЗДДС, вкл. и за процесните периоди, при която не са представени никакви търговски и счетоводни документи, не са декларирани стопанисвани търговски обекти и е установено, че не е внасян данък върху добавената стойност.

Във връзка с горното от ревизиращия екип е формиран извод за участие на „БОРПРИНТ“ ЕООД в схема за префактуриране на доставки, без да е извършвало реална стопанска дейност.

3. През данъчните периоди м. 09.2015 г., м. 10.2015 г., м. 11.2015 г., м. 01.2016 г., м. 02.2016 г., м. 04.2016 г., м. 06.2016 г., м. 12.2016 г. и м. 01.2017 г., ревизираното дружество е упражнило право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 25 823,20 лв., като е включило в дневниците си за покупки и в СД по ЗДДС 11 фактури, издадени от „ДЕПРИНТ 2000“ ЕООД. Предмет на доставките са: ремонт на покрив, хидроизолация и топлоизолация по договор, монтаж на вентилационна инсталация, монтаж на преградни пана от алуминий и поликарбонат, наем по договор, СМР по договор, продажба на полиграфическа техника по опис, ремонт, подмяна на части и ъпгрейдване на полиграфическа техника, цялостна профилактика и инсталиране на антивирусен софтуер, клоноборна машина, очукваща маса, прав нож, демонтаж, монтаж и регулиране на валове за офсетови машини.

В отговор на връчено ИПДПОЗЛ от провереното дружество писмено е заявено, че изисканите документи вече са представени при предходна проверка и е приложен опис. В предходната ревизия от „ДЕПРИНТ 2000“ ЕООД са представени копия на процесните фактури, касови бонове и банкови извлечения, договор за счетоводно обслужване и за наем на офис и производствено помещение, счетоводни справки и ведомости за заплати. Писмено е заявено, че „ДЕПРИНТ 2000“ ЕООД разполага с работници и е технически обезпечено за извършване на дейността си – печат на рекламни материали, книги, поддържане на интернет сайтове, възстановяване на полиграфическа техника. Посочен е обекта, от който извършва дейността си, а именно: [населено място],[жк], ул. „545“ №5 и е приложен договор за наем с наемодател ревизираното дружество. Във връзка с извършените СМР, ремонти на техника и доставка на машини не са представени придружаващи доставките документи.

При проверка в информационната система на НАП е установено, че процесните

фактури са отразени от „ДЕПРИНТ 2000“ ЕООД в дневниците за продажби за съответните данъчни периоди с получател „АПРИКОМ“ ООД. Дружеството е с прекратена регистрация по ЗДДС, считано от 22.02.2018 г. Декларирало е назначени на трудови договори книговезци, фотограф, специалист предпечатна подготовка и шофьор. При анализ на декларираните от доставчика покупки са установени основно такива от дружества с рисков профил (вкл. от „БОРПРИНТ“ ЕООД - пряк доставчик на ревизираното дружество по сходни доставки), като последните от своя страна не са декларирали по-голяма част от фактурите с получател „ДЕПРИНТ 2000“ ЕООД.

В първата ревизия са извършени насрещни проверки и на предходните доставчици на „ДЕПРИНТ 2000“ ЕООД - „МД МЕТАЛИ 2015“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „ВИОЛИНА СТРОЙ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „МАРИЯ ТРЕЙДИНГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], при които е установено, че са с прекратена регистрация по ЗДДС, не се намират на декларираните адреси за кореспонденция, не разполагат с персонал и активи, не са подавали ГДД по чл. 92 от ЗКПО. „МАРИЯ ТРЕЙДИНГ“ ЕООД и „ВИОЛИНА СТРОЙ“ ЕООД са включили в дневниците си за продажби малка част от фактурите с получател „ДЕПРИНТ“ ЕООД.

РА е обжалван по административен пред Дирекция „ОДОП“, в резултата на което с решение № 202/06.02.2020 г., заместник-директорът на дирекция „ОДОП“, изпълняващ правомощията на директор на дирекция „ОДОП“, потвърдил РА изцяло.

РА № Р -22002219001756-091-001/22.11.2019 г. е обжалван по съдебен ред, в резултата на което с решение №2564/15.04.2022г. по адм. дело №2995/2020г., Административен съд София-град е отменил по жалба на „Априком“ ООД, Ревизионен акт (РА) № Р -22002219001756-091-001/22.11.2019 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП – С., потвърден с решение № 202/06.02.2020 г. на директора на дирекция „ОДОП“ – [населено място] при ЦУ на НАП, в частта с която са извършени корекции на декларираните резултати по ЗДДС и за установените в резултат на това данъчни задължения ведно със съответните лихви за данъчните периоди м. 09.2015 г., м. 10.2015 г., м. 11.2015 г., м. 01.2016 г., м. 02.2016 г., м. 04.2016 г., м. 06.2016 г., м. 07.2016 г., м. 08.2016 г., м. 09.2016 г., м. 12.2016 г., м. 01.2017 г., м. 04.2017 г., м. 05.2017 г., м. 07.2017 г. и м. 08.2017 г., вследствие на отказано право на данъчен кредит по фактури, както следва: № 1127/28.07.2016г., №1159/31.08.2016г., №1201/30.09.2016г., № 1338/27.12.2016г., № 1557/30.05.2017г., № 1604/31.07.2017г. и № 1637/30.08.2017г., издадени от „РАМБРИКС“ ЕООД и по фактури с номера: № 139/21.05.2017г., №153/31.05.2017г., № 181/25.07.2017, № 183/26.07.2017г., № 185/27.07.2017г., № 191/31.07.2017г. и № 201/04.08.2017г., издадени „ВЕНТЕКС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, по фактури № 84/24.04.2017г., № 86/25.04.2017г., № 88/26.04.2017г., № 165/28.08.2017г., издадени от „ВАРМ 200“ ЕООД, и по фактури с номера: № 618/30.09.2015г., № 642/30.10.2015г., № 650/30.11.2015г., № 776/29.01.2016г., № 847/29.02.2016г., № 1058/28.04.2016г., № 1231/30.06.2016г., № 1624/27.01.2017г. и № 1634/31.01.2017г., издадени от „ДЕПРИНТ 2000“ ЕООД. В останалата част е отхвърлил жалбата на „Априком“ ООД. Така постановеното решение на АССГ е обжалвано пред Върховен административен съд.

С решение № 3538 от 04.04.2023 г. по адм. дело № 7514/2022 г. по описа на Върховен административен съд на Република България, VIII отделение,

решение №2564/15.04.2022г. по адм. дело №2995/2020г., Административен съд София-град е оставено в сила.

За да достигне до този извод, Върховният административен съд е посочил, че за да бъде обоснован извод за реално извършена по фактура доставка по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, освен наличието на данъчни документи, следва да бъдат ангажирани допълнителни доказателства относно начина на осъществяване на доставките, а именно доказателства за индивидуализация на стоките, предмет на фактурите и тяхното приемо-предаване. Посочил е, че според трайната практика на ВАС, притежаването на данъчен документ, издаден от регистрирано лице, съставен според изискванията на закона само по себе си не е достатъчно, за да бъде лицето субект на правото на данъчен кредит за получените по този документ стоки/услуги.

В тази връзка, ВАС е приел за правилни изводите на ревизионните органи, възприети и от АССГ за липса на доказано реално изпълнение на доставките по фактурите, издадени от дружеството „ОЕМ“ ЕООД, като е посочил, че същите кореспондират изцяло с доказателствения материал по делото и заключенията на вещите лица по СТЕ и ССЧЕ. Установил е, че във връзка с доставките от дружеството са представени единствено процесните фактури и акт обр. 19, като са представени касови бонове за плащане в брой само за част от фактурите. Посочил е, че със заключението на съдебно-счетоводната експертиза е установено, че процесните фактури не са декларирани от доставчика в дневниците за продажби за съответния период, както и че от заключението на вещото лице по СТЕ се установява несъответствие между предоставените писмени доказателства – договор, актове обр. 19 и количествено стойностни сметки. Като допълнителен аргумент, ВАС е приел за безспорно установена липсата на кадрова обезпеченост на доставчика с необходимата квалификация да осигури реално изпълнение на отразените във фактурите дейности – пробиване на отвори в бетонни плочи, инсталиране на отводнителни помпи, изработване на улици и водосточни тръби, измазване на подземен гараж, монтаж на ВиК и др., като за процесните периоди е имало назначен само един общ работник, секретар, книговец, фотограф. Въз основа на приетите за установени обстоятелства, касационният състав е приел изводите на първоинстанционния съд относно липсата на събрани доказателства за реалност на доставките по издадените фактури за правилни. На следващо място, ВАС е приел за неоснователни възраженията на „Априком“ ООД за доказаност на извършените доставки по 19 броя фактури, издадени от „БОРПРИНТ“ ЕООД. За да достигне до този извод, касационната инстанция е приела за установено, че не са представени съпътстващи процесните фактури, счетоводни и търговски документи, които да обуславят реалност на извършените СМР. Поради това и при установената липса на кадрови капацитет и необходимата специализирана техника за извършване на процесните СМР, ВАС е приел, че основателно административният съд е споделил изводите на приходната администрация.

По фактурите, издадени от „БОРПРИНТ“ ЕООД и „ДЕПРИНТ 2000“ с предмет „наем“, ВАС е установил, че липсват каквито и да е съпътстващи доказателства. От представения пред касационната инстанция нотариален акт, се сочи, че е видно, че "Априком" ООД продава свой недвижим имот на

В. Е., без същият да е упоменат в качеството на управител на дружеството "Борпринт" ЕООД. Въз основа на така направената констатация, касационната инстанция не споделя твърденията, че фирма "Борпринт" ЕООД се легитимира като собственик на описания имот с представения нотариален акт. Споделено е и приетото от административния съд по отношение на фактурите с предмет консултантски услуги във връзка с покупко-продажба на недвижим имот, като е посочено, че ВАС приема за установена липсата на доказателства за реално извършени по фактурите услуги.

С горните мотиви, ВАС е посочил, че от доказателствата по делото не може да се приеме наличието на реални доставки по процесните фактури, издадени от доставчиците „ОЕМ“ ЕООД и „БОРПРИНТ“ ЕООД.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 2в, ал. 1, т. 1 вр. с чл.1, ал.1 ЗОДОВ е процесуално допустим – предявен е от надлежна страна, която твърди настъпване на вреди от достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, срещу процесуално легитимирани ответници по смисъла на посочената разпоредба – Национална агенция за приходите и Върховен административен съд на Република България.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Разпоредбата на чл. 2в, ал. 1 ЗОДОВ регламентира, че когато вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, исковите се разглеждат от съдилищата по реда на Административнопроцесуалния кодекс – за вреди по чл. 1, ал. 1, както и за вреди от правораздавателната дейност на административните съдилища и Върховния административен съд.

Предпоставките за ангажиране на отговорността на държавата за обезщетяване на вреди, настъпили от достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС при осъществяване на административна дейност се извличат от практика на СЕС /Решение от 19.11.1991 г. по съединени дела С-6/90 и С-9/90, Решение от 05.03.1996 г. по съед. дела С-46/93 и С-48/93, Решение от 30.09.2003 г. по дело С-224/01/, която съгласно чл. 19 ДЕС е задължителна за националните съдилища. Според нея отговорността на държавите членки по чл. 4, §3 ДЕС може да бъде ангажирана независимо от това кой е органът, чието действие или бездействие е причинило вредите на частноправния субект, като такъв орган би могъл да бъде както административен така и съдът, натоварен от държавата с правораздавателни функции, когато при осъществяване на правосъдната си дейност е нарушил правото на ЕС и от това са настъпили вреди.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявените от него искове, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

Ищецът обосновава претенцията си с твърдението, че същественото нарушение на ответниците се състои в неприлагане на общностните норми на чл.63, чл.167, чл.168 и чл.178 от Директива 2006/112/ЕО /Директивата/.

Съгласно чл.291, ал.1 от ДФЕС, държавите-членки предприемат всички необходими мерки по вътрешното право за прилагане на правно обвързващите актове на Съюза.

Съгласно чл.288 от ДФЕС, Директивата е акт, който обвързва по отношение на постигането на даден резултат от държавите-членки, до която е адресиран, като оставя на националните власти свобода при избора на формата и средствата за постигане на този резултат.

Съгласно чл.167 от Директивата, правото на приспадане възниква по времето, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем, респективно, когато стоките и/или услугите са доставени. Цитираният чл.167 вр. с чл.63 от Директивата са транспонирани в чл.25, ал.2, ал.6 и чл.68, ал.2 от ЗДДС, видно от които данъчното събитие и изискуемостта на данъка настъпват, когато правото на собственост върху стоките бъде прехвърлено.

Доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадълженото лице, то има право, в държавата-членка, в която са извършени сделките, да приспадне дължимия ДДС, който е задължено да плати, дължимия или платен ДДС в тази държавата-членка по отношение на доставката на стоки и/или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице, съгласно чл.168, б. „а“ от Директивата. Съгласно чл.178, б. „а“ от Директивата, за да може да упражни правото си на приспадане, за целите на приспадане в съответствие с чл.168, б/ „а“, по отношение на доставката на стоки или услуги, данъчнозадълженото лице трябва да притежава фактура, съставена в съответствие с чл.220-236 и чл.238, 239, и чл.240. Посочените норми от Директивата обвързват възникването на правото на приспадане с реалното осъществяване на доставката на стоките или услугите.

Ето защо и в съответствие с Директивата, съгласно чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС реалността на доставката е абсолютна предпоставка за признаване на правото на данъчен кредит. За да бъде обоснован извод за реално извършена по фактурата доставка по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, освен наличието на данъчен документ, следва да бъдат ангажирани допълнителни доказателства относно начина на осъществяване на доставките, а именно доказателства за индивидуализация на стоките, предмет на фактурите и тяхното приемо-предаване.

В този смисъл, притежаването на фактура само по себе си не е достатъчно за възникването на право на данъчен кредит (вж. решение по дело С-150/02 на СЕС, решение С. по дело С-342/87 и решение по дело С-454/98, т.53), както и решение по дело С-154/20, съгласно което „данъчната администрация не може да сведе проверката единствено до самата фактура.“ От друга страна, именно данъчнозадълженото лице, което иска приспадане на ДДС следва да

докаже, че отговаря на предвидените условия. В тази връзка, данъчните органи могат да изискат от данъчнозадълженото лице доказателства, които считат за необходими, за да преценят дали следва да се допусне исканото приспадане (решение от 11 ноември 2021 г., Ferimet, С 281/20, ЕУ:С“2021:910, т.38 и цитираната в него съдебна практика).

Горният анализ сочи необходимост от проверка за реалност на извършените по фактурите доставки. В тази връзка, от събраните доказателства в хода на проведената ревизия от органите на НАП, както и от тези, събрани пред съда /АССГ и ВАС/, се установява, че:

I. За доставките от „ОЕМ“ ЕООД, от ревизираното дружество са представени единствено фактури. Същите са декларирани от доставчика в дневниците за продажби за съответните периоди. Установено е, че в периода на издаване на процесните фактури, дружеството не е разполагало с необходимия персонал, следователно не е било в състояние да осигури реално изпълнение на отразените във фактурите дейности. На следващо място, във връзка с доставките на дружеството са представени касови бонове само за част от процесните фактури. От заключението по допуснатата ССЧЕ в производството пред АССГ е видно, че процесните фактури не са декларирани от доставчика в дневниците за продажби за съответния период, а от заключението на изготвената СТЕ се установява несъответствие между предосатвените писмени доказателства – договор, актове обр. 19 и количествено стойностни сметки. С горните аргументи съдебният контрол /ВАС/ потвърждава изводите на АССГ относно липсата на доказателства, от които да може да се направи извод за действително осъществена от страните по договора стопанска операция. Настоящият състав счита изводите на НАП и на ВАС за правилни и направени в съответствие с необходимата проверка, съгласно изискванията на Директива 2006/112/ЕО и националното законодателство за доказване реалността на доставките на стоки и/или услуги като необходима и задължителна предпоставка за реализиране правото на приспадане на ДДС.

II. По отношение на „Борпринт“ ЕООД, от приетите в хода на ревизионното и на съдебното производство се установява, че не са представени съпътстващи процесните фактури счетоводни и търговски документи, които да обуславят реалност на извършените СМР. С оглед горните установявания, както и при установената липса на кадрова обезпеченост и необходимата специализирана техника за извършване на процените СМР, основателно съдът е споделил изводите на приходната администрация. Безспорно е установено, че във връзка с документираните доставки на посреднически и комисионни услуги, нито в ревизираното дружество, нито в дружеството на доставчика „Борпринт“ ЕООД са представени данни за водените преговори с потенциални купувачи, за извършени срещи и огледи на имотите, за водена кореспонденция с жалбоподателя и купувачите. В тази връзка, липсата на проверими информационни следи за вида и обема на извършените по процесните фактури услуги води до извод за формално издадени такива и нереалност на извършените услуги. В тази връзка, настоящият състав счита изводите на НАП и на ВАС за правилни и направени в съответствие с необходимата проверка, съгласно изискванията на Директива 2006/112/ЕО и националното законодателство за доказване реалността на доставките на стоки и/или услуги

като необходима и задължителна предпоставка за реализиране правото на приспадане на ДДС.

III. По отношение на издадените от „Борпринт“ ЕООД и „Депринт 2000“ ЕООД фактури с предмет „наем“, видно от представените в хода на ревизионното, а след това и в съдебното производство доказателства, липсват каквито и да е съпътстващи доказателства за реалността на твърдените като извършени услуги между лицата, посочени в същите. Ето защо, настоящият състав, като споделя изводите на ВАС по отношение на представения от жалбоподателя в хода на касационното производство нотариален акт, счита изводите на НАП и на ВАС за правилни и направени в съответствие с необходимата проверка, съгласно изискванията на Директива 2006/112/ЕО и националното законодателство за доказване реалността на доставките на стоки и/или услуги като необходима и задължителна предпоставка за реализиране правото на приспадане на данъчен кредит.

От изложеното следва, че не е налице несъответствие между Директива 2006/112/ЕО и извършените в хода на административното производство, а след това и в хода на съдебното /касационното/ производство, проверки за реалност на доставките на стоки и/или услуги, съгласно националното законодателство, на основание на които са формирани изводи за нереалност на извършените фактурирани доставки по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, а оттам и за наличието или не на право на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС.

По гореизложените съображения съдът приема, че ответниците не са осъществили нарушение на норма от правото на ЕС, от което следва, че в случая не е налице първата от кумулативно изискуемите предпоставки за реализиране отговорността на държавата по реда на чл. 2в, ал.1, т. 1 ЗОДОВ, което обуславя неоснователност на предявения иск за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди.

Предвид неоснователността на главния иск, не е основателна и акцесорната претенция за присъждане на лихви.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. В този смисъл основателно се явява искането на процесуалния представител на ответника Национална агенция за приходите за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, доколкото по делото има данни за извършени процесуални действия. Съобразно нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ това възнаграждение е от 100. 00 до 360. 00 лв. Съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, приложим на основание § 1 от Заключителните разпоредба на ЗОДОВ, конкретният размер по всеки спор се определя от съда. В случая, предвид обема на осъществената правна дейност по защита и отправеното от ответника искане същият да бъде определен в минимален размер, съдът намира, че възнаграждението за юрисконсулт следва да се определи в размер на 100. 00 лв.

В полза на Върховен административен съд на РБ следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в общ размер на 110.00 лв., съгласно чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 13, т.2 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като определи минимума по чл. 25, ал.2 от Наредбата с оглед извършените процесуални действия.

Воден от горното Административен съд София – град, I-во отделение, 21-ви състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявени от „АПРИКОМ“ ООД, ЕИК[ЕИК], на основание чл. 2в, ал. 1, т.1 от ЗОДОВ срещу Национална агенция за приходите и Върховен административен съд на Република България, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 45 979.00 лева, претърпени от събирането на ДДС, начислен с ревизионен акт № Р-22002219001756-091-001/22.11.2019г., издаден в противоречие с общностното право и практиката на СЕС, изменен с решение №2564/15.04.2022г. по адм. дело №2995/2020г. на АССГ, 51-ви състав, потвърдено с решение №3538/04.04.2023г. по адм. дело №7514/2022г. на ВАС, 8-мо отделение, ведно със законната лихва върху главницата за времето от подаване на исковата молба /13.06.2023 до СГС/ до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА „АПРИКОМ“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите сума в размер на 100.00 (сто) лева, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА „АПРИКОМ“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Върховен административен съд на Република България сума в размер на 110 (сто и десет) лева, представляваваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: